

20

14

11

3

סוף/אג

Handwritten scribble

Handwritten notes: 1969, 28, 25, 22, 21

תקנות המסכיל על חובניות שנת העבודה 70 - 1969

נערכה ב- 30 מרץ 1969
(11501 - 814)

שנת העבודה הבאה של צה"ל, עומדת בסימן סתתרו השלישית לאחר מלחמת ששת הימים. מוכניות העבודה שלנו מחבטת על שלוש הנחות במחוזות מדינות: ההנחה הראשונה - הסיכויים להסדר שלום בשנה הקרובה הם קרובים ל-0,0, וישראל כסובן, מוסיף להחזיק בכל אותם השטחים, אותם אנו מחזיקים גם היום.

ההנחה השנייה - ההנחה שמדינות ערב לא תהססנה לצאת למלחמה, במידה יתקדף ויראו שיטתי הכוחות מאפשרים זאת, ובמידה ויווצרו חנאים מדיניים, בהם יש מקום ליוזמה מלחמית כזו.

ההנחה השלישית - האפעילות החבלנית העויינת מיסדך, או יותר נכון - הניסיונות ימכרו, הן לאורך הקווים, הן מתוך השטחים ויך בחוף השטחים.

אם להרגם הנחות יסוד אלו לבעיות במחוז קונקרטיים, הרי שהן מהמקדוח סביב שלושה מוקדים:

1. כיצד למנוע מלחמה.
2. כיצד להכריע את במלחמה, בכיחה ולא נצליח למנוע אותה, להכריע מהר ובזול.
3. מוקד הבטחון השוטף - כלומר, כיצד לכלכל את מעשינו היום יומיים.

ענייניו בפניעת מלחמה, לא טעון שכנוע היום, דומני, שהיום, כבר כולנו מבינים, שלישראל אין ענין במלחמה. השטחים הנמצאים בשליטתנו, הקווים בהם אנו ערוכים, הם טובים, אולי טובים עד המכסימום, וכמובן שאין טום סיבה ושום טעם לסכן אטא את אותם הדברים, שבכל מלחמה מסכנים, כדי לעשות איסור פה וסיפור שם. אם כך, מלחמה ביוזמתנו, היא בהחלט בלתי סבירה, וענייננו הוא - למנוע מלחמה.

חלקו של צה"ל במניעת מלחמה, סתבסס כאלושה מיטוריים:

1. התעצמות, כלומר, כדי להביא ולסמור על ימסי כוחות כאלו, לא יאפשרו למדינות ערב, להחליט ליזום מלחמה.
2. ההתבססות והאצרות שלנו לאורך הקווים, לאורך הגבולות.
3. הרמעה, שסקורה בתוצאות הקריות הבטחון השופך.

חוכמה העבודה ~~אמסססס~~ שלנו בכזה ~~אמסס~~ הבאה, היא עונה על בעית ההעצמות, היא עונה על בעית ההתבססות בטחיים ולאורך הקווים, אבל באשר לתוצאות הקריות הבטחון השופך, הרי שזה פחות חלוי בתוכנית העבודה ויותר חלוי באלה המוציאים את התוכנית הזו אל הפועל.

ההרחקה של צה"ל הוא גורם חשוב, אנדות לו נמנע מלהסבה, אבל הוא לא הגורם היחיד. הרקע המדיני הבינ-לאומי, גם הוא גורם שיקבע - האם אפשר יהיה למנוע מלחמה, או תחכן אפשרות של יוזמה מלחמתית ערבית.

היום, המצב הבינ-לאומי, אמא נראה לי בלתי נוח ליוזמה מלחמתית, אבל הדבר, כמובן, לא צריך ולא חייב להיות קיים במרוצת הדעי הסבה הבאה. בהחלט יתכן, שאותה פעילות מדינית המתנהלת כיום ומתמשכת בלם ליוזמה מלחמתית, בהחלט יתכן שהיא החלב ותימסך, ויתכן שלמרות המעילות המדינית ולמרות הרקע המדיני הבלתי נוח, בהחלט יתכן, שמדינות ערב, למרות זאת, ינסו לבקום באיזה שהוא ניסיון מתקפתי, או באיזה שהוא ניסיון מלחמתי.

אם כן, במידה והרקע המדיני יצטמצם ויאסחד מלחמה, נשאר כח ההרחקה של צה"ל, הגורם היחיד, אוחות לו נמנע מלחמה.

עכשיו, אם לא יעמוד לנו גורם ההרחקה שלנו, והרקע המדיני יאסחד, לא תהסנה מדינות ערב מלבצא מלחמה ולהשיב ששהו בבח. הפשהו הזה יכול להיות מונקציה של שני גמזנים. זו יכולה להיות פעולה לוקלית, מונקבלת - להרוץ אומנו מקו התסקת האש הגוכתי, כמו האעלה למשל. אבל המגמה של פעולה כזו, יכולה להגיע עד לפעולה החקמית כוללת על מדינת ישראל, הן בחזית המזרחית והן בחזית המערבית, כדי לבצמם את ששהו ולמנוע כנו עד הסויה.

אשר לסיוע הרוסי, במקרה של יוזמה ערבית או מלחמה (ואני מדבר על ההנהגה, אינני אומר בטוח, שזה מופס לעוד 3 - 10 שנים), ברה"מ לא תהיה אח צמח בצורה פעילה, במחשפה ערבית. היא לא תעשה זאת, מהרבה טעמים. והפעם הראשון והעיקרי - מהחשש להסתבך בקרבות, מלחמה. ומערכה עם צבא כ- זה"ל. כן קיים חשש נוסף - שהדבר עלול לגרום את ארה"ב למלחמה. בקיצור, באנה הקרובה, אם מדינות ערב ינקשו ביוזמה, לא תסתף את עצמה בצורה פעילה, מסיבות, בכל אותם הדברים, שאי-אפשר לעשות אותם, כבלי לעבור את הגבול.

יחד עם זאת, בהחלט צריך לקחת בחשבון, שברה"מ א תסתף את עצמה בכל החתומים האחרים, בתחום הפוליטי וגם בתחום הצבאי, בכל אופן הפעילות, שאינן בחייבות מעבר מיזם של הגבול - אלא הרחעה, ציוד, תרגילים, אימונים, הסכסוך הכוונה ולוחמה אלקטרונית. בקיצור, בכל אותם הדברים, שאפשר לעשות אותם, כבלי להיות מעורב ישירות במלחמה.

לעומת זאת, כאשר המלחמה מתנהל על אדמת האויב, צריך לקחת בחשבון, ש-ברה"מ תסתף את עצמה במלחמה מכשית, ע"י אותם כוחות הנמצאים פיזית בארצות ערב. אם כי, במדינות ערב, היום, ישנם כמה עשרות סייסיים רוסיים, אני לא סומך שהם יתקפו אותנו, אבל צריך לקחת בחשבון, שאם המלחמה מתנהל על אדמת מצרים, הסייסיים הללו יקראו לקחת חלק פעיל. אותו הדבר הסכסוכים, ומפעילי מערכות ההגנה.

בתחום הסיוע המדיני, צריך לקחת בחשבון, ש-ברה"מ תפעיל את מלוא סמכותה המדיני, כדי לסייע למצרים להסיג הישב, אם יטיבו אותו, או כדי למנוע כישלון ומסולת כללית, במידה וסכנה כזו תהיה קיימת. כשאני אומר - את מלוא סמכותה המדיני, אני אומר מתכוון למעילות מדינית, שהיא עלולה להיות מלווה באולטימטום, איומים, הסגנות, ג'ססות לוחמה וכו'. כך שלכל היטב מצרי, ברה"מ עלולה להכניס את כל משקלה הפוליטי, כדי לנסות להנציח אותו, ולכל כישלון רוחני או צבאי, הם עלולים לנקוט בכל הצעדים, כדי למנוע אותו.

אשר למטרות המלחמה שלנו, במקרה של התחלת המלחמה, הן יכולות להיות

שונות - החל מדברים מאוד צנועים וכלה בדברים מאוד מכובדים:

1. היכולת הפיזית שלנו להשיג הישגים. כלומר, כוחו של צ"ל יחסית להתנגדות של מדינות ערב.

2. המדיניות שלנו במלחמה, צ"ל, פונקציה של שני נחומים - מה נוכל לעשות מבחינת עוצמת צבאית, ומה ניהון לעשות מבחינת רקע בין-לאומי. הרקע המדיני בלבד, אינו מספיק, כדי שיהיה לנו הכח להגיע לקהיר או להגיע לרמסק. הנחומים המדיניים והרקע המדיני צ"ל כאן, הניהון יהיה להפעיל את כוחם ואת העוצמה הצבאית. ולהתן הכח והעוצמה הצבאית לא מפיקים, צ"ל גם רקע מדיני, כדי לנוכל להפעיל אותם. אם כן, המדיניות שלנו במלחמה תהיה פונקציה של מה נוכל לעשות אצלנו מבחינת עוצמת צבאית ומה ניהון לעשות מבחינת מצב ורקע בין-לאומי.

זה"ל חייב להיות מוכן להשגת המטרות המכסימליות בחינם הנחומים הללו, וכמטרה מנימאלית אני מגדיר - יכולתנו לאבטח את הקיים. אני אומר זאת, כאשר אני ממכוון להשיג מטרה זו, בכל הנחומים המדיניים הגרועים ביותר ביוהר - תחת איומים, אולטימטומים ואמברגואים מוטנציאליים - אנו חייבים להיות מסוגלים לא לאבד אף טעל אדמה אחד.

כשאני אומר - בכל הנחומים הצבאיים, אני ממכוון לכל הנחומים הגרועים, כולל אובדן יוזמה מדינית (דבר שקשה להגיה שיקרה), אבל גם במקרה כזה, זה"ל צ"ל מסוגל להחזיק ולשמור את הקיים.

זו המטרה המנימאלית - אין להטות דבר - גם כאשר הנחומים המדיניים הם הגרועים ביותר וגם כאשר מבחינת המצב הצבאי, מצבנו הוא רחוק מלהיות כמי שהיה במלחמת-ששת-הימים.

הכטרה המכסימלית שלנו, צ"ל, השתלטות על סמכים חיוניים במדינתנו
 ערב, כולל בירום ערב, במגמה להגיע למצב הקרוב ביותר, האפשרי, להשגת
 מנאים להסדר לסוגה ארוך. אני לא בטוח, שאם ציבט ונשב בקהיר,
 דמשק ורבת-עמון, נטיב אם השלום, אבל במקרה של מלחמה, אין לנו דרך
 אחרת, שחמנע מלחמה ועלינו יהיה לנסות גם אם הדרך הזו. אם זה יהיה
 אפשרי, נוכל לדעת רק ביום ה-"ע", אולי יום ה-"ע" פלוס משהו, כי
 כפי שאמרת, זה יהיה אסאך חלוי בתנאים המדיניים הציחסי הכוחות שלנו.
 אך לא מספיק אחד משני התנאים. אנו יכולים להיות חזקים, ככל שנהיה,
 אך אם התנאים המדיניים לא יאפשרו לנו להגיע לקהיר, אז לא נוכל להגיע.
 כמו כן, התנאים המדיניים יכולים להיות טובים, אך אם לא ניהיה מספיק
 חזקים, לא נוכל להגיע. יש לקחת את שני הנחונים הללו - הרקע המדיני
 והעוצמה הצבאית, שהם תנאי יסוד להשגת המטרה המירבית במקרה של מלחמה.

בין הכטרה המירבית ובין המטרה המיזערית, קיימת קשחה ארוכה
 מאוד של מטרות ביניים: זה יכול להיות שיפור קל במצב הקיים, זה
 יכול להיות איסור יותר נכבד במצב הקיים וזה יכול להיות סינון
 קל בסטטוס - קו במקום מסויים.

אלו הן הכשרות למלחמה, אותן צריך להגדיר עצב המלחמה, ולהתאים
 ולהגשים את המטרות, תוך כדי המליכה עצמה. זה באשר למטרות. אבל
 תיהיה מטרה אשר תהיה במלחמה הבאה אם תהיה, אנו חייבים לדעת, שבכל
 מלחמה, קיימים שני נחונים חשובים:

1. שהיזמה למלחמה, אסאך קרוב לוצאי, שלא תהיה שלנו.
 וזה בעצם נחון חדש עברנו, כי למרות בשתי המלחמות האחרונות,
 היזמה הייתה שלנו, היזמה היבטחית הייתה שלנו והמלחמה הראשונה
 הייתה שלנו. במלחמה הבאה, זה לא מחוייב המציאות. בקווים
 התקשיים ובמצב החדש, אין כל בשחון, שאנו נוכל להיות המנחחים
 אם המכה בשעה 1200 מחות אסאך דקה, אף כי נשאף לכך. זהו נחון
 אחד, שאנו חייבים לקחת בשבון.